

Panium - Numărul Trei

Vedenia și vremea hotărâtă: o paralelă profetică

Jeff Pippenger

2025-02-28

Pilda celor zece fecioare se repetă întocmai, literă cu literă, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Habacuc, capitolul al doilea, expune miezul pildei atunci când identifică vedenia care vorbește la sfârșit.

Voi sta la straja mea, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o deslușită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o va citi. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât; dar la sfârșit va vorbi și nu va minți: chiar dacă zăbovește, așteapt-o; pentru că negreșit va veni, nu va întârzia. Iată, sufletul lui, care se îngâmă, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:1-4.

Versetul douăzeci și șapte al capitolului unsprezece din Daniel identifică, de asemenea, „vremea hotărâtă”.

Și inimile acestor doi împărați vor fi înclinate să facă rău și vor rosti minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci încă sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

„Viziunea” care este stabilită de Roma este pentru „o vreme hotărâtă”, iar cei doi împărați a căror inimă este să lucreze cu viclesug și care rostesc minciuni la aceeași masă identifică o bornă profetică ce survine înainte ca viziunea să „vorbească”. Înainte de vremea hotărâtă, doi împărați rostesc „minciuni”, iar când viziunea „vorbește” la vremea hotărâtă, ea nu minte. Vremea hotărâtă este legea duminicală în Statele Unite ale Americii, iar întâlnirea la masă marchează începutul unei perioade profetice. „Viziunea” se împlinește în istorie la legea duminicală, dar este stabilită dinaintea legii duminicale. Acest lucru este evident, căci celor credincioși li se spune să aștepte viziunea și li se spune să o publice. Ei nu ar fi putut s-o publice înainte de împlinirea viziunii dacă viziunea nu ar fi fost deja stabilită.

Ieremia îi reprezintă pe cei ce „așteaptă” vedenia:

O Doamne, Tu știi: adu-Ți aminte de mine și cercetează-mă și răzbună-mă pe prigonitorii mei; nu mă nimici în îndelunga Ta răbdare; să știi că pentru Tine am purtat ocară. Cuvintele Tale le-am găsit și le-am mâncat; și Cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele, căci Numele Tău este chemat peste mine, Doamne, Dumnezeu al oștirilor. N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am șezut singur, din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată și rana mea nevindecabilă, care nu vrea să se vindece? Te vei arăta Tu față de mine cu totul ca un înșelător, și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este netrebnic, vei fi ca gura Mea; ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de

aramă întărit; vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor groaznici. Ieremia 15:15-21.

Legea duminicală din SUA este cadrul în care este marcat simbolul „aduceri aminte”. Acolo, Sabatul, care trebuie întotdeauna adus în amintire, devine proba finală de încercare. Acolo, desfrânata Tirului, care a fost uitată, este adusă în amintire. Acolo, Dumnezeu Își aduce aminte de păcatele Babilonului și îi rostește o judecată îndoită.

Reperul la care este plasată vorbirea este legea duminicală din Statele Unite ale Americii, căci acolo fiara pământului „vorbește” ca un balaur. La același reper, asinul din linia profetică a lui Balaam „vorbește”. Când se naște Ioan Botezătorul, tatăl său, Zaharia, căruia i s-a interzis, prin intervenție divină, să vorbească, „vorbește”.

Și s-a întâmplat că, în ziua a opta, au venit să-l taie împrejur pe prunc; și l-au numit Zaharia, după numele tatălui său. Și mama lui, răspunzând, a zis: Nicidecum; ci se va chema Ioan. Iar ei i-au zis: Nu este nimeni dintre rudele tale care să poarte numele acesta. Și au făcut semne tatălui pruncului: cum ar voi el să-i pună numele? Și el a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: Numele lui este Ioan. Și toți s-au minunat. Și îndată i s-a deschis gura și i s-a dezlegat limba, și a vorbit, slăvind pe Dumnezeu. Luca 1:59-64.

La legea duminicală din SUA, rana de moarte a papalității este vindecată, iar ea devine al optulea regat, care este dintre cei șapte, când SUA, al căror președinte, Donald Trump, este al optulea președinte, care este dintre cei șapte. În același moment, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un stindard. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt a opta biserică, care este dintre cele șapte. La legea duminicală este marcat numărul opt, și în ziua a opta Ioan a fost circumcis, iar Zaharia a vorbit. Zaharia înseamnă "Dumnezeu și-a adus aminte". Legea duminicală este contrafacerea adevăratului Sabat care trebuia să fie "adus aminte". La legea duminicală desfrânata Tirului este "adusă aminte". Tot la legea duminicală Dumnezeu "își aduce aminte" de păcatele Babilonului și îi dublează judecata.

Ieremia îi reprezintă pe cei care au suferit prima dezamăgire și care așteaptă vedenia care zăbovește. El îi reprezintă pe credincioșii care devin gura lui Dumnezeu la vremea hotărâtă, când vedenia vorbește și nu minte. Vedenia care vorbește la vremea hotărâtă este precedată de doi împărați care își spun minciuni unul altuia la aceeași masă. Acest eveniment precede legea duminicală și, prin urmare, are loc în istoria de la Panium, așa cum este expusă în versetele treisprezece până la cincisprezece; este aceeași perioadă în care „tâlharii poporului” împlinesc „vedenia”.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

„Tâlharii” reprezintă Roma, iar Roma, în zilele de pe urmă, este catolicismul. Papa stabilește vedenia și face aceasta în perioada imediat anterioară legii duminicale. El face aceasta intervenind în bătălia de la Panium, în care Trump prevalează asupra lui Putin. Bătălia a avut loc în anul 200 î.Hr., același an în care Roma păgână a intrat în istoria profetică. Pompei cel Mare a cucerit

Ierusalimul în 63 î.Hr. Acest eveniment a avut loc în timpul campaniei sale în Răsărit, când a intervenit într-un război civil între frații hasmonei Hircan al II-lea și Aristobul al II-lea. Pompei a luat partea lui Hircan al II-lea, a asediat Ierusalimul și, în cele din urmă, a cucerit cetatea după un asediu de trei luni. Aceasta a marcat sfârșitul independenței Iudeei și începutul controlului roman asupra regiunii, care avea să devină ulterior o provincie sub stăpânire romană.

Înainte de legea duminicală, Papa intervine în istoria asociată cu bătălia de la Panium. Când intră în istoria profetică, apariția lui stabilește vedenia; vedenia care încă va "vorbi" la "timpul hotărât" al legii duminicale din Statele Unite ale Americii. "Vedenia" care a zăbovit este predicția eșuată care a marcat începutul timpului zăbovirii din pilda celor zece fecioare. Ea a marcat, de asemenea, sosirea celui de-al doilea înger dintre cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. O predicție eșuată care a inaugurat o perioadă de așteptare și un îndemn de a "aștepta" împlinirea ei, chiar dacă zăbovea.

În istoria millerită, timpul zăbovirii s-a încheiat la adunarea de tabără de la Exeter, între 12 și 17 august 1844. O dezamăgire provocată de o predicție eșuată a inaugurat o perioadă de așteptare menită să desăvârșească caracterul în două clase de fecioare, urmată de explicarea predicției eșuate anterior. Explicația de la Exeter identifică detaliile asociate cu vedenia în momentul împlinirii ei. Aceleași trăsături pot fi observate în Matei, capitolul șaisprezece, când Hristos Și-a dus ucenicii la Cezareea Filipi. Din acel moment înainte, Hristos i-a învățat în mod direct pe ucenici ce avea să se întâmple la cruce.

De atunci încolo, Iisus a început să le arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe din partea bătrânilor, a arhierilor și a cărturarilor, să fie omorât, iar a treia zi să învieze. Matei 16:21.

Trebuie remarcat că versetul tocmai citat se situează între momentul în care Isus a arătat că Petru fusese călăuzit de Duhul Sfânt în mărturisirea sa că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeuului celui viu, și momentul în care, după ce Hristos a început să-i învețe despre crucea care urma să vină, Petru s-a împotrivit mesajului, iar Hristos l-a numit pe Petru Satana. Mesajul care este desigilat atunci când viziunea este stabilită produce două clase de închinători, amândouă reprezentate de Petru.

Cezareea lui Filip este Panium, iar amândouă trimit la vremea hotărâtă: crucea în linia lui Hristos, 22 octombrie 1844 în istoria millerită și legea duminicală astăzi. Panium, Cezareea lui Filip și adunarea de tabără de la Exeter reprezintă același reper profetic. La acest reper, vedenia este întărită prin introducerea papei în narațiune. Întărirea vedeniei precede vremea hotărâtă, căci Cezareea lui Filip a precedat crucea, adunarea de tabără de la Exeter a precedat 22 octombrie 1844, iar Panium, în anul 200 î.Hr., a precedat cucerirea Ierusalimului de către Pompei în 63 î.Hr. Cândva înainte de legea duminicală în Statele Unite ale Americii, papa, care este desfrânată din Tir, va intra în mod deschis în istoria profetică. Când se va întâmpla aceasta, vedenia va fi întărită.

Viziunea este stabilită în al treilea război prin interpuși din capitolul al unsprezecelea. Primul război prin interpuși ilustrează ultimul război prin interpuși, astfel încât ultimul va avea aceleași caracteristici profetice ca primul. Împăratul de la miazăzi, reprezentat prin numele Vladimir, care înseamnă conducător al comunității, este măturat printr-o alianță între Papa și președintele Statelor

Unite ale Americii. Ultimul papă va fi al optulea, care este dintre cei șapte, în împlinirea Apocalipsei șaptesprezece, iar ultimul președinte va fi al optulea, care este dintre cei șapte, după cum va fi și stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Relația dintre papă și președinte, la început, a fost o „alianță secretă”, iar alianța dintre papă și cel de-al optulea și ultim președinte va fi, de asemenea, „secretă”, căci în această perioadă desfrânată din Tir este, în mod profetic, „uitată”. Alianța dintre Reagan și Papa Ioan Paul al II-lea a fost secretă, dar în același timp papa a devenit cea mai recunoscută figură de pe pământ. Ceea ce este „uitat” cu privire la desfrânată din Tir, care săvârșește desfrânare cu toți împărații pământului, este o trăsătură specifică papalității, care încorporează toate păcatele ei într-o singură categorie de răzvrătire. Acea trăsătură este pretenția Bisericii Catolice de „infaibilitate”. Acest fapt este atât de important de înțeles, încât voi încheia acum acest articol cu un capitol al Sorei White. Vom continua aceste considerații în articolul următor, dar, pe măsură ce citiți capitolul următor din „The Great Controversy”, amintiți-vă că aproape fiecare dintre membrii cabinetului lui Trump este romano-catolic, cu un amestec de penticostalism și cu o influență mereu prezentă din partea lui Franklin Graham, care de curând a chemat la rugăciuni publice pentru antihristul profeției biblice.

Libertatea de conștiință amenințată

Romano-catolicismul este privit acum de către protestanți cu mult mai multă favoare decât în anii de altădată. În acele țări în care catolicismul nu deține ascendența, iar papistașii adoptă o politică conciliantă pentru a câștiga influență, se constată o indiferență crescândă față de doctrinele care despart bisericele reformate de ierarhia papală; câștigă teren părerea că, până la urmă, nu ne deosebim atât de mult în privința punctelor vitale precum s-a presupus și că o mică concesie din partea noastră ne va aduce la o mai bună înțelegere cu Roma. A fost o vreme când protestanții prețuiau înalt libertatea de conștiință, care fusese atât de scump dobândită. Își învățau copiii să deteste papismul și socoteau că a căuta armonie cu Roma ar însemna neloyalitate față de Dumnezeu. Dar cât de cu totul altele sunt simțămintele exprimate acum!

Apărătorii papalității declară că biserica a fost defăimată, iar lumea protestantă este înclinată să accepte această afirmație. Mulți susțin că este nedrept să se judece biserica de astăzi după urâciunile și absurditățile care i-au marcat domnia de-a lungul secolelor de ignoranță și întuneric. Ei scuză oribila ei cruzime ca rezultat al barbariei vremurilor și susțin că influența civilizației moderne i-a schimbat simțămintele.

Au uitat oare aceste persoane pretenția de infaibilitate proclamată vreme de opt sute de ani de această putere trufașă? Departe de a fi fost abandonată, această pretenție a fost afirmată în secolul al nouăsprezecelea cu mai multă categoricitate decât oricând înainte. Întrucât Roma susține că „Biserica nu a greșit niciodată; și nici nu va greși, potrivit Scripturilor, vreodată” (John L. von Mosheim, Instituțiile istoriei ecleziastice, cartea 3, secolul II, partea a 2-a, capitolul 2, secțiunea 9, nota 17), cum ar putea ea să renunțe la principiile care i-au guvernat parcursul în veacurile trecute?

Biserica papală nu va renunța niciodată la pretenția sa de infaibilitate. Tot ceea ce a făcut în prigonirea celor care resping dogmele ei, ea consideră ca fiind drept; și nu ar repeta ea aceleași

acte, dacă i s-ar oferi prilejul? Dacă ar fi înlăturate îngrădirile impuse acum de guvernele seculare și Roma ar fi repusă în puterea ei de odinioară, ar urma de îndată o renaștere a tiraniei și a persecuției ei.

Un scriitor binecunoscut vorbește astfel despre atitudinea ierarhiei papale în ceea ce privește libertatea de conștiință și despre pericolele care amenință în chip deosebit Statele Unite ca urmare a succesului politicii sale: „Sunt mulți care sunt înclinați să atribuie orice teamă de romano-catolicism în Statele Unite bigotismului sau copilărismului. Aceștia nu văd nimic în caracterul și atitudinea romano-catolicismului care să fie ostil instituțiilor noastre libere, nici nu găsesc nimic de rău augur în creșterea lui. Să comparăm, așadar, mai întâi, câteva dintre principiile fundamentale ale guvernului nostru cu cele ale Bisericii Catolice.”

Constituția Statelor Unite garantează libertatea de conștiință. Nimic nu este mai prețios sau mai fundamental. Papa Pius al IX-lea, în Enciclica sa din 15 august 1854, a spus: "Doctrinile absurde și eronate sau rătăcirile în apărarea libertății de conștiință sunt o eroare de-a dreptul pestilențială — o ciumă, mai mult decât oricare alta, de temut într-un stat." Același papă, în Enciclica sa din 8 decembrie 1864, i-a anatematizat pe "cei care afirmă libertatea de conștiință și a cultului religios", precum și pe "toți aceia care susțin că Biserica nu poate recurge la forță."

'Tonul specific al Romei în Statele Unite nu implică o schimbare a inimii. Ea este tolerantă acolo unde este lipsită de putere. Spune episcopul O'Connor: „Libertatea religioasă este numai îndurată până când opusul poate fi pus în aplicare fără primejdie pentru lumea catolică.”... Arhiepiscopul din St. Louis a spus odată: „Erezia și necredința sunt crime; iar în țările creștine, precum Italia și Spania, de pildă, unde toți oamenii sunt catolici și unde religia catolică este o parte esențială a legii țării, ele sunt pedepsite ca alte crime.”...'

"Fiecare cardinal, arhiepiscop și episcop din Biserica Catolică depune un jurământ de fidelitate față de papă, în care apar următoarele cuvinte: 'Ereticii, schismaticii și răzvrățiții împotriva stăpânului nostru menționat (papa), sau împotriva succesorilor săi mai sus menționați, îi voi persecuta și mă voi împotrivi lor din toate puterile.' - Josiah Strong, Our Country, cap. 5, par. 2-4."

Este adevărat că există creștini autentici în comuniunea romano-catolică. Mii în acea biserică Îi slujesc lui Dumnezeu potrivit celei mai bune lumini pe care o au. Nu li se îngăduie accesul la Cuvântul Său și, de aceea, nu discern adevărul. Nu au văzut niciodată contrastul dintre o slujire vie a inimii și un șir de simple forme și ceremonii. Dumnezeu privește cu duioasă milă la aceste suflete, educate, așa cum sunt, într-o credință amăgitoare și neîmplinitoare. El va face ca raze de lumină să pătrundă în întunericul dens care îi înconjoară. Le va revela adevărul, așa cum este în Isus, iar mulți încă vor lua poziție alături de poporul Său.

Însă romanismul, ca sistem, nu este acum cu nimic mai în armonie cu evanghelia lui Hristos decât a fost în orice altă perioadă din istoria sa. Bisericile protestante se află într-un mare întuneric, altminteri ar discerne semnele vremurilor. Biserica Romei are planuri și moduri de acțiune de largă întindere. Ea întrebunțează orice mijloc pentru a-și extinde influența și a-și spori puterea, în vederea unui conflict crâncen și hotărât, pentru a recâștiga controlul asupra lumii, a restabili persecuția și a desființa tot ceea ce a înfăptuit protestantismul. Catolicismul

câștigă teren pretutindeni. Priviți numărul în creștere al bisericilor și capelelor ei în țările protestante. Priviți popularitatea colegiilor și seminariilor ei în America, atât de larg frecventate de protestanți. Priviți creșterea ritualismului în Anglia și trecerile frecvente în rândurile catolicilor. Aceste lucruri ar trebui să trezească îngrijorarea tuturor celor care prețuiesc principiile pure ale evangheliei.

Protestanții au pactizat cu și au favorizat papismul; au făcut compromisuri și concesii care îi surprind chiar pe papistași și pe care aceștia nu le pot înțelege. Oamenii își închid ochii față de adevăratul caracter al romanismului și față de pericolele de temut care decurg din supremația sa. Poporul trebuie trezit pentru a rezista înaintării acestui cel mai primejdios dușman al libertății civile și religioase.

Mulți protestanți socotesc că religia catolică este neatrăgătoare și că închinarea ei este o succesiune searbădă și lipsită de sens de ceremonii. Aici se înșală. Deși Romanismul se întemeiază pe înșelăciune, nu este o impostură grosolană și stângace. Serviciul religios al Bisericii Romei este un ceremonial deosebit de impresionant. Strălucirea ei fastuoasă și riturile solemne fascinează simțurile oamenilor și reduc la tăcere glasul rațiunii și al conștiinței. Ochiul este fermecat. Biserici mărețe, procesiuni impunătoare, altare de aur, relicvare împodobite cu pietre prețioase, picturi alese și sculpturi desăvârșite se adresează iubirii de frumusețe. Și urechea este captivată. Muzica este neîntrecută. Notele bogate ale orgii cu ton adânc, îmbinându-se cu melodia multor voci, pe măsură ce răsună prin cupolele înalte și culoarele cu coloane ale catedralelor ei mărețe, nu pot să nu insufle minții teamă sfântă și reverență.

Această strălucire exterioară, pompa și ceremonialul, care nu fac decât să batjocorească dorurile sufletului bolnav de păcat, constituie dovada stricăciunii lăuntrice. Religia lui Hristos nu are nevoie de asemenea atracții spre a se recomanda. În lumina care strălucește de la cruce, adevăratul creștinism se arată atât de curat și de frumos, încât nicio podoabă exterioară nu-i poate spori adevărata valoare. Este frumusețea sfințeniei, un duh blând și liniștit, care are preț înaintea lui Dumnezeu.

Strălucirea stilului nu este în mod necesar un indiciu al unei gândiri pure și înalte. Concepții înalte despre artă, rafinamentul delicat al gustului, se întâlnesc adesea în minți pământești și senzuale. Acestea sunt adesea folosite de Satana pentru a-i face pe oameni să uite trebuințele sufletului, să piardă din vedere viața viitoare, nemuritoare, să se îndepărteze de Ajutorul lor nesfârșit și să trăiască numai pentru lumea aceasta.

O religie a formelor exterioare este atrăgătoare pentru inima neînnoită. Fastul și ceremonialul închinării catolice au o putere seducătoare și amăgitoare, prin care mulți sunt înșelați; și ajung să privească Biserica Romei drept însăși poarta cerului. Numai aceia care și-au așezat picioarele neclintit pe temelia adevărului și ale căror inimi sunt înnoite de Duhul lui Dumnezeu rămân neclintiți în fața influenței ei. Mii de oameni care nu au o cunoaștere experiențială a lui Hristos vor fi conduși să accepte formele evlaviei fără puterea ei. O asemenea religie este tocmai ceea ce își doresc mulțimile.

Pretenția bisericii asupra dreptului de a acorda iertare îl face pe romanist să se simtă liber să păcătuiască; iar rânduiala spovedaniei, fără de care iertarea ei nu este acordată, tinde de

asemenea să dea frâu liber răului. Cel ce îngenunchează înaintea omului căzut și, în mărturisire, își deschide gândurile și închipuirile tainice ale inimii sale, își înjosește demnitatea omenească și degradează fiecare pornire nobilă a sufletului său. Dezvăluindu-și păcatele vieții înaintea unui preot - un muritor greșitor, păcătos, și prea adesea corupt de vin și desfrâu -, etalonul său moral este coborât, iar el se întinează în consecință. Concepția lui despre Dumnezeu este degradată până la asemănarea omenirii căzute, căci preotul stă ca reprezentant al lui Dumnezeu. Această mărturisire înjositoare a omului către om este izvorul ascuns din care a curs mult din răul ce întinează lumea și o pregătește pentru pieirea finală. Totuși, pentru cel ce iubește îngăduința de sine, este mai plăcut să se mărturisească unui semen muritor decât să-și deschidă sufletul înaintea lui Dumnezeu. Este mai pe placul firii omenești să facă penitență decât să lepede păcatul; este mai ușor să-și mortifice trupul prin pânză de sac, urzici și lanțuri chinuitoare decât să răstignească poftele cărnii. Greu este jugul pe care inima trupească este dispusă să-l poarte, mai degrabă decât să se plece sub jugul lui Hristos.

Există o asemănare izbitoare între Biserica Romei și Biserica iudaică din vremea întâiei veniri a lui Hristos. În timp ce iudeii călcau în picioare, în taină, fiecare principiu al Legii lui Dumnezeu, la arătare erau riguroși în păzirea preceptelor ei, încărcând-o cu exigențe și tradiții care făceau ascultarea dureroasă și împovăraătoare. După cum iudeii mărturiseau că venerază Legea, tot astfel romanștii pretind că venerază crucea. Ei înalță simbolul suferințelor lui Hristos, în timp ce, în viața lor, Îl tăgăduiesc pe Cel pe care îl reprezintă.

Papistașii pun cruci pe bisericile lor, pe altarele lor și pe veșmintele lor. Pretutindeni se vede însemnul crucii. Pretutindeni ea este onorată și înălțată în chip exterior. Dar învățăturile lui Hristos sunt îngropate sub o masă de tradiții lipsite de sens, interpretări false și exigențe aspre. Cuvintele Mântuitorului cu privire la iudeii bigoți se aplică cu și mai mare tărie conducătorilor Bisericii Romano-Catolice: „Leagă poveri grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor; dar ei înșiși nici cu degetul nu voiesc să le miște.” Matei 23:4. Sufletele conștiințioase sunt ținute într-o teroare neconținută, temându-se de mânia unui Dumnezeu ofensat, în timp ce mulți dintre demnitarii bisericii trăiesc în lux și în plăceri senzuale.

Închinarea la imagini și relicve, invocarea sfinților și exaltarea papei sunt mijloace ale Satanei pentru a abate mințile oamenilor de la Dumnezeu și de la Fiul Său. Pentru a le aduce pieirea, el se străduiește să le abată atenția de la Acela prin care numai se poate afla mântuirea. Îi va îndrepta către orice obiect care poate fi pus în locul Celui ce a zis: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Matei 11:28.

Este strădania neconținută a lui Satana de a denatura caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și problemele reale aflate în joc în marea controversă. Sofismele lui diminuează obligativitatea Legii divine și le dau oamenilor dezlegare să păcătuiască. În același timp, îi face să nutrească concepții false despre Dumnezeu, astfel încât să-L privească cu teamă și ură mai degrabă decât cu dragoste. Cruzimea inerentă propriului său caracter este atribuită Creatorului; ea este întruchipată în sisteme religioase și se exprimă în forme de cult. Astfel, mințile oamenilor sunt orbite, iar Satana îi câștigă ca agenții săi pentru a purta război împotriva lui Dumnezeu. Prin concepții pervertite cu privire la atributele divine, neamurile păgâne au fost conduse să creadă că jertfele omenești sunt necesare pentru a dobândi favoarea Divinității; și cruzimi îngrozitoare

au fost săvârșite sub diferitele forme ale idolatriei.

Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului și ale creștinismului și, asemenea păgânismului, denaturând caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici nu mai puțin crude și revoltătoare. În zilele supremației Romei existau instrumente de tortură pentru a-i constrânge pe oameni să adere la doctrinele ei. Existau ruguri pentru cei care nu cedau pretențiilor ei. Au avut loc masacre într-o măsură care nu va fi niciodată cunoscută până când va fi dezvăluită la judecată. Demnitari ai bisericii au studiat, sub Satana, stăpânul lor, cum să născocască mijloace prin care să pricinuiască cea mai mare tortură cu putință, fără a curma viața victimei. În multe cazuri, procesul infernal a fost repetat până la limita cea mai de pe urmă a rezistenței omenești, până când natura a abandonat lupta, iar suferindul a primit moartea ca pe o dulce izbăvire.

Așa a fost soarta adversarilor Romei. Adepților ei le impunea disciplina biciuirii, a înfometării mistuitoare, a ascezelor trupești în toate formele cu putință, care sleiesc inima. Pentru a-și asigura bunăvoința Cerului, penitenții încălcau legile lui Dumnezeu călcând legile naturii. Ei erau învățați să rupă legăturile pe care El le-a rânduit spre a binecuvânta și a bucura peregrinarea pământească a omului. Cimitirul cuprinde milioane de victime care și-au petrecut viața în zadarnice strădanii de a-și înfrânge afecțiunile firești, de a reprima, ca fiind ofensatoare lui Dumnezeu, orice gând și orice simțământ de compasiune față de semenii lor.

Dacă dorim să înțelegem cruzimea neînduplecată a lui Satana, manifestată de-a lungul a sute de ani, nu în rândul celor care nu au auzit niciodată de Dumnezeu, ci chiar în inima și pe toată întinderea creștinătății, nu avem decât să privim la istoria romanismului. Prin acest uriaș sistem al înșelăciunii, prințul răului își atinge scopul de a aduce necinste lui Dumnezeu și nenorocire omului. Și, pe măsură ce vedem cum reușește să se deghizeze și să-și ducă la îndeplinire lucrarea prin conducătorii bisericii, putem înțelege mai bine de ce nutrește o antipatie atât de mare față de Biblie. Dacă acea Carte este citită, îndurarea și dragostea lui Dumnezeu vor fi descoperite; se va vedea că El nu pune asupra oamenilor niciuna dintre aceste poveri grele. Tot ceea ce El cere este o inimă zdrobită și căită, un duh smerit și ascultător.

Hristos nu oferă în viața Sa niciun exemplu pentru ca bărbații și femeile să se închidă în mănăstiri, pentru a deveni potriiviți pentru cer. El nu a învățat niciodată că dragostea și simpatia trebuie reprimată. Inima Mântuitorului revărsa dragoste. Cu cât omul se apropie mai mult de desăvârșirea morală, cu atât îi sunt mai fine sensibilitățile, cu atât mai ascuțită este percepția lui asupra păcatului și cu atât mai adâncă simpatia lui față de cei aflați în suferință. Papa pretinde că este locțiitorul lui Hristos; dar cum se compară caracterul său cu cel al Mântuitorului nostru? A fost vreodată cunoscut Hristos să trimită oameni la închisoare sau la cazne pentru că nu I-au adus omagiu ca Împărat al cerului? I s-a auzit vreodată glasul osândind la moarte pe cei care nu L-au primit? Când a fost respins de locuitorii unui sat samaritean, apostolul Ioan s-a umplut de indignare și a întrebat: «Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?» Isus a privit cu milă la ucenicul Său și i-a mustrat duhul aspru, zicând: «Fiul omului n-a venit ca să nimicească viețile oamenilor, ci să le mântuiască.» Luca 9:54, 56. Cât de diferit de duhul arătat de Hristos este duhul celui ce se pretinde locțiitorul Său.

Biserica Romei se prezintă acum lumii cu o fațadă respectabilă, acoperindu-și cu scuze istoricul cruzimilor îngrozitoare. S-a îmbrăcat în veșminte asemenea lui Hristos; însă a rămas neschimbată. Fiecare principiu al papalității care a existat în veacurile trecute există și astăzi. Doctrinile ticluite în cele mai întunecate veacuri sunt încă susținute. Să nu se amăgească nimeni. Papalitatea pe care protestanții sunt acum atât de gata să o onoreze este aceeași care a stăpânit lumea în zilele Reformei, când oamenii lui Dumnezeu s-au ridicat, cu primejdia vieții lor, să-i expună nelegiuirea. Ea are aceeași mândrie și aceeași pretenție arogantă cu care a stăpânit peste regi și prinți și a revendicat prerogativele lui Dumnezeu. Duhul ei nu este nicidecum mai puțin crud și despotic acum decât atunci când a suprimat libertatea umană și i-a ucis pe sfinții Celui Preaînalt.

Papalitatea este tocmai ceea ce profeția a declarat că ea va fi, apostazia vremurilor de pe urmă. 2 Tesaloniceni 2:3, 4. Este o parte a politicii ei să-și asume înfățișarea care va împlini cel mai bine scopul ei; dar, sub aparența schimbătoare a cameleonului, ea ascunde veninul neschimbător al șarpelui. „Nu se cuvine a se păstra credința cu ereticii, nici cu persoanele suspectate de erezie” (Lenfant, volumul 1, pagina 516), declară ea. Oare această putere, al cărei istoric de o mie de ani este scris cu sângele sfinților, să fie acum recunoscută ca parte a bisericii lui Hristos?

Nu fără temeii s-a susținut în țările protestante că catolicismul diferă mai puțin de protestantism decât odinioară. A avut loc o schimbare; dar schimbarea nu s-a produs în papalitate.

Într-adevăr, catolicismul se aseamănă mult cu o mare parte din protestantismul care există astăzi, deoarece protestantismul a degenerat atât de mult de la zilele Reformatoarelor încoace.

Întrucât bisericile protestante au căutat bunăvoința lumii, o falsă caritate le-a orbit ochii. Nu mai văd decât că este drept să socotească bun tot ce este rău și, ca rezultat inevitabil, în cele din urmă vor socoti rău tot ce este bun. În loc să stea în apărarea credinței care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, acum, ca să spunem așa, își cer scuze Romei pentru părerea lor lipsită de caritate cu privire la ea, cerând iertare pentru bigotismul lor.

O clasă numeroasă, chiar și dintre aceia care privesc romanismul în mod nefavorabil, întrevăd puțin pericol din partea puterii și influenței lui. Mulți susțin că întunericul intelectual și moral care a predominat în Evul Mediu a favorizat răspândirea dogmelor, superstițiilor și asupririi lui și că inteligența sporită a timpurilor moderne, difuzarea generală a cunoașterii și sporirea spiritului de toleranță în chestiuni de religie nu îngăduie o renaștere a intoleranței și tiraniei. Însăși ideea că o asemenea stare de lucruri va exista în această epocă luminată este ridiculizată. Este adevărat că o mare lumină, intelectuală, morală și religioasă, strălucește asupra acestei generații. În paginile deschise ale Sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu, o lumină din cer s-a revărsat asupra lumii. Dar trebuie avut în vedere că, cu cât este mai mare lumina dăruită, cu atât mai mare este întunericul celor care o pervertesc și o resping.

Un studiu al Bibliei în duh de rugăciune le-ar arăta protestanților adevăratul caracter al papalității și i-ar face să o deteste și să se ferească de ea; dar mulți sunt atât de înțelepți în ochii lor, încât nu simt nevoia de a-L căuta cu smerenie pe Dumnezeu, pentru a fi călăuziți în adevăr. Deși se fălesc cu luminarea lor, sunt neștiutori atât în privința Scripturilor, cât și în privința puterii lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă un oarecare mijloc de a-și liniști conștiințele și caută

ceea ce este cât mai puțin spiritual și cât mai puțin umilitor. Ceea ce doresc este o metodă de a-L uita pe Dumnezeu care să treacă drept o metodă de a-și aduce aminte de El. Papalitatea este bine adaptată să răspundă nevoilor tuturor acestora. Ea este pregătită pentru două clase ale omenirii, cuprinzând aproape întreaga lume — cei care ar vrea să fie mântuiți prin meritele lor și cei care ar vrea să fie mântuiți în păcatele lor. Iată secretul puterii ei.

S-a arătat că o vreme de mare întunecime intelectuală este favorabilă succesului papalității. Se va mai arăta că o vreme de mare lumină intelectuală este în egală măsură favorabilă succesului ei. În veacurile trecute, când oamenii erau fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără cunoașterea adevărului, aveau ochii legați, iar mii erau prinși în cursă, fără să vadă mreaja întinsă pentru picioarele lor. În această generație sunt mulți ale căror priviri sunt orbite de strălucirea speculațiilor omenești, „știință pe nedrept numită astfel”; ei nu discern mreaja și pășesc în ea la fel de lesne ca și cum ar avea ochii legați. Dumnezeu a rânduit ca puterile intelectuale ale omului să fie socotite un dar de la Făcătorul său și să fie întrebuințate în slujba adevărului și a dreptății; dar când mândria și ambiția sunt cultivate, iar oamenii își înalță propriile teorii deasupra Cuvântului lui Dumnezeu, atunci inteligența poate săvârși un rău mai mare decât ignoranța. Astfel, falsă știință a vremii de față, care subminează credința în Biblie, se va dovedi la fel de eficace în a pregăti calea pentru acceptarea papalității, cu formele ei plăcute, precum a făcut-o reținerea cunoașterii, care a deschis calea pentru mărirea ei în Veacurile Întunecate.

În mișcările aflate acum în desfășurare în Statele Unite, menite să asigure instituțiilor și uzanțelor bisericii susținerea statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Ba mai mult, ei deschid ușa papalității pentru a recâștiga în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Lumea Veche. Iar ceea ce conferă o mai mare semnificație acestei mișcări este faptul că obiectivul principal avut în vedere este impunerea păzirii duminicii, un obicei care își are originea la Roma și pe care ea îl revendică drept semnul autorității sale. Este duhul papalității — duhul conformării la obiceiurile lumești, al venerării tradițiilor omenești mai presus de poruncile lui Dumnezeu — care pătrunde în bisericile protestante și le conduce să facă aceeași lucrare de înălțare a duminicii pe care a înfăptuit-o papalitatea înaintea lor.

Dacă cititorul ar dori să înțeleagă forțele care urmează să fie întrebuințate în confruntarea ce se apropie, nu are decât să urmărească istoria mijloacelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă ar vrea să știe cum, uniți, papistașii și protestanții îi vor trata pe cei care le resping dogmele, să vadă duhul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și apărătorii acestuia.

Edictele regale, sinoadele generale și hotărârile bisericești, sprijinite de puterea seculară, au constituit treptele prin care sărbătoarea păgână și-a dobândit poziția de cinste în lumea creștină. Prima măsură publică ce impunea respectarea duminicii a fost legea promulgată de Constantin (321 d.Hr.). Acest edict cerea locuitorilor orașelor să se odihnească în «ziua venerabilă a soarelui», dar le îngăduia celor de la țară să-și continue lucrările agricole. Deși, practic, era o lege păgână, ea a fost impusă de împărat după acceptarea sa nominală a creștinismului.

Deoarece porunca regală nu s-a dovedit a fi un înlocuitor suficient pentru autoritatea divină, Eusebiu, un episcop care căuta favoarea prinților și care era prietenul apropiat și linguiștorul lui Constantin, a susținut că Hristos a mutat Sabatul în ziua de Duminică. Nu a fost adusă nici

măcar o singură mărturie din Scripturi în sprijinul noii doctrine. Însuși Eusebiu, fără să-și dea seama, recunoaște falsitatea ei și indică adevărații autori ai schimbării. „Toate lucrurile”, zice el, „oricare ar fi fost datoria de făcut în Sabat, pe acestea le-am mutat în Ziua Domnului.”

—Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, pagina 538. Dar argumentul pentru Duminică, lipsit de temei cum era, i-a îmbărbătat pe oameni să calce în picioare Sabatul Domnului. Toți cei care doreau să fie onorați de lume au acceptat sărbătoarea populară.

Pe măsură ce papalitatea s-a consolidat temeinic, lucrarea de exaltare a duminicii a fost continuată. Pentru o vreme, poporul se angaja în munci agricole atunci când nu mergea la biserică, iar ziua a șaptea era încă privită drept Sabatul. Dar treptat a fost înfăptuită o schimbare. Celor aflați în slujire sfântă li s-a interzis să pronunțe judecată în orice controversă civilă în ziua de duminică. La scurt timp după aceea, tuturor persoanelor, de orice rang, li s-a poruncit să se abțină de la munca obișnuită, sub pedeapsa unei amenzi pentru oamenii liberi și a loviturilor de bici în cazul servitorilor. Mai târziu s-a decretat ca oamenii bogăți să fie pedepsiți cu pierderea a jumătate din averile lor; iar, în cele din urmă, că, dacă rămâneau încă îndărătnici, să fie făcuți sclavi. Clasele de jos urmau să sufere exil perpetuu.

S-a făcut apel și la minuni. Între alte minuni s-a relatat că, pe când un plugar, care era pe punctul de a-și ara țarina într-o duminică, își curăța plugul cu o bucată de fier, fierul i s-a lipit de mână, și timp de doi ani l-a purtat cu sine, „spre durerea și rușinea lui nespus de mari”.-Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, pagina 174.

Mai târziu, Papa a dat dispoziții ca preotul paroh să-i mustre pe călcătorii duminicii și să-i îndemne să meargă la biserică și să-și rostească rugăciunile, ca nu cumva să atragă asupra lor și asupra vecinilor vreo mare calamitate. Un conciliu ecleziastic a avansat argumentul, atât de larg folosit, chiar și de protestanți, potrivit căruia, deoarece persoane fuseseră lovite de fulger în timp ce lucrau duminica, aceasta trebuie să fie Sabatul. „Este evident,” au spus prelații, „cât de mare a fost mânia lui Dumnezeu din pricina nesocotirii de către ei a acestei zile.” S-a făcut apoi un apel ca preoții și slujitorii, regii și prinții, și tot poporul credincios „să-și dea toate silințele și toată grija pentru ca ziua să fie readusă la cinstea ei și, spre buna reputație a creștinismului, de acum înainte să fie observată cu mai multă evlavie.” -Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, pagina 271.

Întrucât decretele conciliilor se dovedeau insuficiente, li s-a cerut autorităților seculare să emită un edict care să insufle groază în inimile poporului și să-i constrângă să se abțină de la muncă în ziua de duminică. La un sinod ținut la Roma, toate hotărârile anterioare au fost reafirmate cu mai mare vigoare și solemnitate. Ele au fost, de asemenea, încorporate în dreptul canonic și puse în aplicare de autoritățile civile în aproape întreaga creștinătate. (A se vedea Heylyn, *History of the Sabbath*, partea a 2-a, cap. 5, sec. 7.)

Totuși, lipsa unui temei scripturistic pentru păzirea Duminicii a pricinuit nu puțină stânjeneală. Poporul a pus la îndoială dreptul învățătorilor lor de a înlătura declarația categorică a lui Iehova: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău”, pentru a onora ziua soarelui. Pentru a suplini lipsa mărturiei biblice, au fost necesare alte expediente. Un zelos apărător al Duminicii, care pe la sfârșitul secolului al doisprezecelea a vizitat bisericile Angliei, a

întâmpinat opoziția unor martori credincioși ai adevărului; iar eforturile lui au fost atât de zadarnice, încât a părăsit țara pentru o vreme și a căutat mijloace prin care să-și impună învățăturile. Când s-a întors, lipsa fusese suplinită, iar în lucrările sale ulterioare a avut un mai mare succes. A adus cu el un sul despre care se pretindea că este de la Însuși Dumnezeu, care conținea porunca necesară pentru păzirea Duminicii, însoțită de înfricoșătoare amenințări menite să-i înspăimânte pe neascultători. Acest prețios document — o contrafacere la fel de josnică precum instituția pe care o susținea — se spunea că ar fi căzut din cer și că ar fi fost găsit la Ierusalim, pe altarul Sfântului Simeon, la Golgota. Dar, de fapt, palatul pontifical de la Roma era sursa din care provenea. Înșelăciunile și falsurile menite să sporească puterea și prosperitatea bisericii au fost, în toate veacurile, socotite legitime de ierarhia papală.

Sulul interzicea munca de la ceasul al nouălea, ora trei, în după-amiaza zilei de sâmbătă, până la răsăritul soarelui în ziua de luni; iar autoritatea lui a fost declarată drept confirmată prin multe minuni. S-a relatat că persoanele care munceau dincolo de ora hotărâtă erau lovite de paralizie. Un morar care a încercat să-și macine grânela a văzut, în loc de făină, un torent de sânge ieșind, iar roata morii s-a oprit, în ciuda năvalei puternice a apei. O femeie care a pus aluatul în cuptor l-a găsit crud când l-a scos, deși cuptorul era foarte încins. O alta, care avea aluatul pregătit pentru coacere la ceasul al nouălea, dar a hotărât să-l lase deoparte până luni, a constatat a doua zi că fusese prefăcut în pâini și copt prin putere divină. Un bărbat care a copt pâine după ceasul al nouălea, sâmbătă, a constatat, când a frânt-o în dimineața următoare, că a început să curgă sânge din ea. Prin asemenea născociri absurde și superstițioase au căutat apărătorii duminicii să-i stabilească sacralitatea. (A se vedea Roger de Hoveden, *Annals*, vol. 2, pp. 526-530.)

În Scoția, ca și în Anglia, o mai mare respectare a duminicii a fost asigurată prin unirea cu ea a unei părți din sabatul străvechi. Însă durata care trebuia păstrată sfântă varia. Un edict al regelui Scoției a declarat că „sâmbăta, de la miezul zilei, trebuie socotită sfântă” și că niciun om, din acel moment până luni dimineața, nu trebuie să se angajeze în îndeletniciri lumești.—Morer, paginile 290, 291.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor de a statornici sfințenia duminicii, papistașii înșiși au mărturisit public autoritatea divină a Sabatului și originea omenească a instituției prin care acesta fusese înlocuit. În secolul al șaisprezecelea, un conciliu papal a declarat limpede: «Să-și aducă aminte toți creștinii că ziua a șaptea a fost sfințită de Dumnezeu și a fost primită și păzită nu numai de iudei, ci și de toți ceilalți care pretind că I se închină lui Dumnezeu; deși noi, creștinii, am schimbat Sabatul lor în Ziua Domnului.» — Ibidem, paginile 281, 282. Cei care se încumetau să altereze Legea divină nu erau neștiutori cu privire la caracterul lucrării lor. Se situau în mod deliberat mai presus de Dumnezeu.

O ilustrare frapantă a politicii Romei față de cei care nu sunt de acord cu ea a fost oferită de persecuția îndelungată și sângeroasă a Valdenzilor, dintre care unii erau păzitori ai Sabatului. Alții au suferit în chip asemănător pentru fidelitatea lor față de porunca a patra. Istoria bisericilor din Etiopia și Abisinia este în mod deosebit semnificativă. În mijlocul întunecimii Evului Întunecat, creștinii din Africa Centrală au fost trecuți cu vederea și uitați de lume și, timp de multe secole, s-au bucurat de libertate în exercitarea credinței lor. Dar, în cele din

urmă, Roma a aflat de existența lor, iar împăratul Abisiniei a fost curând amăgit să-l recunoască pe papă drept vicarul lui Hristos. Alte concesii au urmat.

Un edict a fost emis, prin care se interzicea păzirea Sabatului sub cele mai aspre pedepse. (A se vedea Michael Geddes, Church History of Ethiopia, paginile 311, 312.) Însă tirania papală a devenit curând un jug atât de apăsător, încât abisinienii au hotărât să-l rupă de pe grumazul lor. După o luptă cumplită, romano-catolicii au fost izgoniți din stăpânirile abisinienilor, iar credința străveche a fost restaurată. Bisericile s-au bucurat de libertatea lor și nu au uitat niciodată lecția pe care o învățaseră cu privire la înșelăciunea, fanatismul și puterea despotică a Romei. În hotarele ținutului lor izolat s-au mulțumit să rămână, necunoscuți restului creștinătății.

Bisericile Africii au păzit Sabatul așa cum îl păzea biserica papală înainte de apostazia ei deplină. În timp ce păzeau ziua a șaptea în ascultare de porunca lui Dumnezeu, se abțineau de la muncă duminică, în conformitate cu cutuma bisericii. După ce a dobândit puterea supremă, Roma a călcat în picioare Sabatul lui Dumnezeu pentru a-și înalța propriul sabbat; dar bisericile Africii, ascunse timp de aproape o mie de ani, nu au împărtășit această apostazie. Când au fost aduse sub stăpânirea Romei, au fost constrânse să înlăture Sabatul cel adevărat și să înalțe sabbatul fals; dar îndată ce și-au recăpătat independența, s-au întors la ascultarea față de porunca a patra.

Aceste consemnări ale trecutului descoperă limpede vrăjmășia Romei față de adevăratul Sabat și apărătorii săi, precum și mijloacele pe care le întrebunțează pentru a onora instituția pe care a creat-o ea însăși. Cuvântul lui Dumnezeu învață că aceste scene urmează să fie repetate, când romano-catolicii și protestanții se vor uni pentru înălțarea Duminicii.

Profeția din Apocalipsa 13 declară că puterea reprezentată de fiara cu coarne ca de miel va face „pământul și pe cei ce locuiesc pe el” să se închine papalității — acolo simbolizată prin fiara „asemănătoare cu un leopard”. Fiara cu două coarne va spune, de asemenea, „celor ce locuiesc pe pământ, să facă un chip al fiarei”; și, mai mult, va porunci tuturor, „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi”, să primească semnul fiarei. Apocalipsa 13:11-16. S-a arătat că Statele Unite sunt puterea reprezentată de fiara cu coarne ca de miel și că această profecie se va împlini când Statele Unite vor impune păzirea duminicii, pe care Roma o revendică drept recunoașterea specială a supremației ei. Însă în acest omagiu adus papalității, Statele Unite nu vor fi singure. Influența Romei în țările care odinioară i-au recunoscut stăpânirea este încă departe de a fi nimicită. Iar profeția prevestește o restaurare a puterii ei. „Am văzut unul din capetele ei ca rănit de moarte; și rana ei de moarte a fost vindecată; și toată lumea se mira după fiară.” Versetul 3. Pricinuirea rănii de moarte indică prăbușirea papalității în 1798. După aceasta, spune profetul, „rana ei de moarte a fost vindecată; și toată lumea se mira după fiară.” Pavel afirmă în mod limpede că „omul fărădelegii” va continua până la a doua venire. 2 Tesaloniceni 2:3-8. Până la chiar încheierea timpului el va duce înainte lucrarea înșelăciunii. Iar revelatorul declară, referindu-se de asemenea la papalitate: „Toți cei ce locuiesc pe pământ îi se vor închina, aceia ai căror nume nu sunt scrise în cartea vieții.” Apocalipsa 13:8. Atât în Lumea Veche, cât și în Lumea Nouă, papalitatea va primi omagiu prin cinstirea instituției duminicii, care se sprijină exclusiv pe autoritatea Bisericii Romei.

De la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, cercetători ai profeției din Statele Unite au prezentat această mărturie lumii. În evenimentele care au loc acum se vede o înaintare rapidă spre împlinirea prezicerii. La învățătorii protestanți se găsește aceeași pretenție de autoritate divină pentru păzirea duminicii și aceeași lipsă de dovezi scripturale, întocmai ca la conducătorii papali care au fabricat minuni pentru a ține locul unei porunci de la Dumnezeu. Afirmatia că judecățile lui Dumnezeu sunt abătute asupra oamenilor pentru încălcarea sabatului duminical va fi repetată; deja începe să fie susținută. Iar o mișcare pentru impunerea păzirii duminicii câștigă rapid teren.

Uimitoare în șiretenia și viclenia ei este Biserica Romei. Ea poate prevedea ceea ce urmează să fie. Ea își așteaptă vremea, văzând că bisericile protestante îi aduc omagiu prin acceptarea sabatului fals și că se pregătesc să-l impună prin aceleași mijloace pe care ea însăși le-a folosit odinioară. Cei care resping lumina adevărului vor ajunge să caute ajutorul acestei puteri autointitulate infailibile pentru a înălța o instituție care își are originea în ea. Cât de prompt va veni ea în ajutorul protestanților în această lucrare nu este greu de prevăzut. Cine înțelege mai bine decât conducătorii papali cum să procedeze cu cei neascultători față de biserică?

Biserica Romano-Catolică, cu toate ramificațiile ei pe tot cuprinsul lumii, formează o singură vastă organizație, aflată sub controlul Scaunului papal și destinată să-i servească interesele. Milioanele sale de credincioși, în fiecare țară de pe glob, sunt instruiți să se socotească legați prin loialitate față de papă. Indiferent de naționalitatea lor ori de guvernul sub care trăiesc, ei trebuie să considere autoritatea Bisericii ca fiind mai presus de oricare alta. Deși pot depune jurământul prin care își angajează loialitatea față de stat, totuși, în spatele acestuia stă votul de ascultare față de Roma, care îi dezleagă de orice angajament potrivit intereselor ei.

Istoria dă mărturie despre strădaniile ei viclene și stăruitoare de a se insinua în treburile națiunilor; iar, odată ce și-a câștigat un punct de sprijin, de a-și promova propriile țeluri, chiar cu prețul ruinei prinților și al popoarelor. În anul 1204, Papa Inocențiu al III-lea a smuls de la Petru al II-lea, regele Aragonului, următorul jurământ extraordinar: „Eu, Petru, regele aragonezilor, mărturisesc și promit să fiu pururea credincios și ascultător domnului meu, Papei Inocențiu, succesorilor săi catolici și Bisericii Romane și să păstrez cu credincioșie regatul meu în ascultarea sa, apărând credința catolică și persecutând pravitatea eretică.” - John Dowling, Istoria romanismului, cartea 5, cap. 6, sec.

55. Aceasta este în armonie cu pretențiile privitoare la puterea Pontifului Roman, „că are dreptul să-i depună pe împărați” și „că îi poate dezlega pe supuși de jurământul lor de credință față de stăpânitori nelegiuiți”. - Mosheim, cartea 3, secolul al XI-lea, partea 2, capitolul 2, secțiunea 9, nota 17.

Și să se rețină: mândria Romei este aceea că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Iar de-ar avea puterea, le-ar pune în practică cu aceeași vigoare acum ca în secolele trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când intenționează să accepte sprijinul Romei în lucrarea înălțării duminicii. În timp ce sunt hotărâți să-și ducă la îndeplinire scopul, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Odată statornicit în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că observanțele

religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să domine conștiința, triumful Romei în această țară este asigurat.

Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la pericolul iminent; dacă avertizarea va fi neluată în seamă, lumea protestantă va afla care sunt cu adevărat scopurile Romei abia când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea își sporește în tăcere puterea. Doctrinile ei își exercită influența în forurile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își ridică edificiile semețe și masive, în ale căror adâncuri tainice persecuțiile ei de odinioară vor fi repetate. Pe furiș și fără a stârni bănuieli, ea își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri când va sosi vremea să lovească. Tot ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta deja i se acordă. Curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție. Marea controversă, 563-581.